ומי איכא כי האי גוונא אין דחזיוה רבנן לרב

יהודה דנפק בחמשא יווזי מוקי לשוקא אמר

רב יהודה אמר רב איבמה שהגדילה בין

האחין מותרת לינשא לאחד מן האחין ואין

חוששין שמא חלצה סנדל לאחר מהן מעמא

דלא חזינן הא חזינן חיישינן והא תניא

יבין שנתכוון הוא ולא נתכוונה היא בין

שנתכוונה היא ולא נתכוון הוא חליצתה

פסולה עד שיתכוונו שניהם כאחד הכי

קאמר אע"ג דחזינן אין חוששין שמא כוונו

ואיכא דאמרי בשעמא דלא חזינן הא חזינן

הוששין ודקא תנא בעי כוונה יהני מילי לאישתרויי לעלמא אבל לאחין מיפסלא אמר רב יהודה, אמר רב יסנדל התפור

בפשתן אין חולצין בו שנאמר יואנעלן

תחש ואימא תחש אין מידי אחרינא לא ינעל

ינעל ריבה אי נעל נעל ריבה אפי' כל מילי

נמי אם כן תחש מאי אהני ליה בעא מיניה

רבי אלעזר מרב הוא של עור ותריסיותיו

של שער מהו האמר ליה מי לא קרינן

ביה ואנעלך תחש אי הכי כולו של שער

נְמִי ההוְא יִקרקא מקרי אמר ליה רב כהנא

לשמואל ממאי דהאי יוחלצה נעלו מעל

רגלו מישלף הוא דכתיב יוחלצו את האבנים

אשר בהן הנגע ואימא זרוזי הוא דכתיב

מאתכם אנשים לצבא התם נמי

שלופי מביתא לקרבא והכתיב יחלץ עני

עין משפם

בד א ב ג מיי׳ פ״ד מהל׳ יבום הלכה כח חמו ח מוש"ע שם סעיף :110

בו ו מיי' פ"ב מהלי שקלים הלכה י: בו ז מיי' פ"ז מהלכות בית הבחירה הלכה ב

סמג עשין קסד: בח ח ט י מיי' פ"ג שביתת מהלכות עשור הלכה ז סמג לאוין סט טוש"ע א"ח סימן תריד סעיף ב: כמ כ מיי פ"ד מהלכות יבוס הלכה יט:

גליון הש"ם תום' ד"ה ודקתני וכו' ומדקתני עד שיתכוונו. עי׳ בתשובת מהריב"ל ח״ב סימן יא באריכות: ד"ה ואנעלך ובו' מבאן אר"ת ובו'. עי' רא"ס

הגהות הב"ח (א) גפ' ואילו יבמה דחלנו (לה) תו"מ. ונ"ב גי' רש"י מינה: (ב) תום' ד"ה ודקתני תנא בעי כוונה כו' דמדקתני:

תוספות ישנים מגדל התפור נפשתן אין סגלי המפות בפסתן חין חולצין בו. וכן הלכה שלריך שיהא תפור מעור ולא ממשיחה:

תום' חד מקמאי לעילאי וקאי תתאי מעל אמר רחמגא ולא מעל דמעל [לא צריכא] דקרעתיה לעילאי ושליפתיה לתתאי וקאי איכא או דלמא גלוי כרעא בעינז והא ליכא ומי איכא בעינן והא ליכא ומי איכא כה"ג אין דחזיוה רבנן לאמימר דנפק בחמשה יאכו כווי ינבק בווכוסות זוזי מוקי בשוקא מכאן למדנו שאין לחלוץ הנעל ע"ג בתי שוקיים דמעל . דמעל הוא דהא אמר הכא ה"ל עילאה מעל דמעל ואע"פ שיש לבעל דין דשניהם מנעלים והלכך . הו"ל עילאה מעל דמעל וה ל עילאה מעל המעל אבל בתי שוקים דלאו מנעל נינהו דאנפילא של בגד הוא ולאו מנעל איקרי שעליהן מעל דמעל [מ"מ] מה לי אם התחתון מנעל מה לי אינו מנעל מ״מ מעל דמעל הוא. ונראה דצריך להחמיר משום דמספקא לן אי גלויי כרעא בעינן לכן טוב להחמיר בדבר שלא לחלוץ על בתי שוקיים. ואע"ג דאמר גבי קב הקיטע דמחופה עור כשר ולא מקרי מעל דמעל מנא הוא אבל הכא תרי מני נינהו ויש סיוע בהא ממה שפרש"י סנדל התפור

ובר איבא בה"ג. וא"ת דבפ׳ בהמה המקשה (סולין ע. שם) שואל מוקי. קלשונ"ש קשים הם וכן בלשון ערבי קורין למנעלים אלמו"ק: הש"ם בלעתו חולדה בבת אחת וכן הדביק ב' רחמים זה בזה וא"כ מאי קאמר הכא ומי איכא כה"ג ואר"י דודאי פשיטא ליה סימון קסט סעיף מד: בזה וא"כ מאי קאמר הכא ומי חיכת כה"ג וחר"י דודחי פשיטם כים משל החלבה הא חזינן דחללה חיישינן דלמא נתכוונו ומיפסלא בה ד ה מיי שם הלכה שיכול להיות אלא מיבעיא ליה ומי הויא חלילה כה"ג הלא אין דרך מזינן דחללה הא חזינן דחללה חיישינן דלמא נתכוונו ומיפסלא בני אדם לנעול בו ומשני דדרך הוא

דחזיוה רבנן לרב יהודה כו':

ודקתני תנא בעי כוונה כו׳. (כ) פ ומדקתני עד שיתכוונו שניהם כאחד משמע דבעינן שנדע שהם מתכוונין לחלינה:

סנדל התפור בפשתן. רג סגירא ליה כרבנן דפליגי אר׳ מאיר דפליג אקב הקיטע וטעמייהו משום דבעינן תחש אבל ר"מ לא

מנריך אלא מידי דמגין: ראנעלך תחש. °מכאן אר״מ שלריך שיהיה מנעל מעור בהמה טהורה דתחש כתיב וחין נראה כי אין להקפיד אם חלך במנעל בהמה טמאה: באר מעד רגלו שמע מינה שלופי הוא. וח״ת והא אינטריך מעל להכשיר שוק לחליצה כדאמרינן לקמן (דף קג.) וי"ל דא"כ ה"מ למכתב (בעל) מרגלו מאי מעל ש"מ תרתי: אלא ש"ם כאז באנפיליא של עור. הוה מלי לפלוגי בדידה ולמיתני לא יטייל אדם באנפיליא של עור אלא נקט תנא דבר ההווה דרגילות הוא לטייל בקורדקיסין: בקב הקישע. חימה כיון דכשר לחלילה אם כן עביד להילוכא ואם כן אמאי לא טמא מדרם בלא כתיתין ויש לומר דאין עשוי כל כך להילוכא שיהא טמא מדרם ומ"מ ראוי לחלון דלא גרע מסנדל דעבודת כוכבים וסנדל דבי דינא כדאמר לקמן (דף קג: וקד.):

בעניו בשכר עניו יחלצו מדינה של גיהגם אלא הא דכתיב יחונה מלאך ה' סביב אלא הא דכתיב זחונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם בשכר יראיו יחלצם מדינה של גיהנם אלא הא דכתיב ליראיו ועצמותיך יחליץ ואמר רבי אלעזר זו מעולה שבברכות ואמר רבא זרוזי גרמי אין משמע הכי ומשמע הכי דהכא אי ס"ד זרוזי הוא א"כ לכתוב רחמנא וחלצה נעלו ברגלו אי כתב רחמנא ברגלו ה"א ברגלו אין בשוקו לא כתב רחמנא מעל רגלו דאפילו בשוקו א"כ לכתוב רחמנא במעל רגלו מאי מעל רגלו ש"מ מישלף הוא אמר ליה ההוא מינא לר"ג עמא דחלץ ליה מריה מיניה דכתיב יבצאנם ובבקרם ילכו לבקש את ה' ולא ימצאו חלץ מהם אמר ליה שומה מי כתיב יחלץ להם חלץ מהם כתיב ואילו יבמה דחלצו 🕫 לה אחין מידי מששא אית ביה: באנפיליא חליצתה פסולה כו': למימרא דאנפיליא לאו מנעל הוא ותגן נמיס יאין התורם נכנם לא בפרגוד חפות ולא באנפיליא ואין צריך לומר במנעל וסנדל ילפי שאין נכנסין במנעל וסנדל לעזרה ורמינהו האחד מנעל וסנדל ואנפיליא לא ימייל בהן לא מבית לבית ולא ממטה למטה אמר אביי יראית ביה כתיתי ומשום תענוג אמר ליה רבא ומשום תענוג בלא מנעל ביום הכפורים מי אסירי והא ״רבה בר רב הונא ״כריך סודרא אכרעיה ונפיק אלא אמר רבא לא קשיא יכאן באנפיליא של עור כאן באנפיליא של בגד ה"ג מסתברא דאי לא תימא הכי קשיא יום הכפורים איום הכפורים דתניא לא ישייל אדם בקורדקיםין בתוך ביתו אבל משייל הוא באנפילין בתוך ביתו אלא לאו ש"מ כאן באנפיליא של עור כאן באנפיליא של בגר ש"מ תניא כוותיה דרבא יחלצה במנעל הנפרם שחופה את רוב הרגל בסנדל הנפחת שמקבל את רוב הרגל בסנדל של שעם ושל סיב בקב הקיטע במוק בסמיכת הרגלים באנפיליא של עור והחולצת מן הגדול

בין ומכנים לתוכו: ש סמיכות הידים. שעושה לידיו בתים של עור מפני שמכניסם בטיט וסומך עליהן וגורר את רגליו:

ה) פרוש הבות ב) (ג) פירוש קרקא הוא כעין מנעל ויש לו שם בפ"ע עי' בנמוקי הא חזיכן דחללה חיישיכן. דלמא חלילה היא לפוסלה עליהן ואע"ג דלא נתכוונו לחלילת מלוה: ואיכא דאמרי. אין ודאי טעמא דלא יוסף, ד) ס"ח חלצו לו. יוטף, ד) שימ מנה מ, ה) [שקלים פ"ג מ"ב ושם לא תנא באנפיליא וכן הך עלייהו: **התפור בפשחן.** שתפור בתוכו בגד פשחן כעין שתופרין בתוכו לבדין פלטרא"ש. ל"א התפור ואין לריך לומר במנעל וסנדל לפי שאין נכנסין וכו׳ ליתא שם ולפיכר נראה דל"ל בפשתן שתפרו במשיחה כעין שלנו: ותנים נמי וכו' והים ברייתה], ו) יומה עה:,

אין חולצין בו. דבעינן כוליה דעור

דכתיב ואנעלך תחש אלמא לא קרי

ליה נעל עד שיהא כולו של עור:

מידי אחרינא. עור בהמה אחרת

או סנדל: מריסיותיו. רלועותיו:

של שער. מנולה של עזים: קורקה:

זרוזי היא. שנוטלתו מע"ג קרקע

ומנעילתו ברגלו: והכחיב יחלך עני

בעניו. כלומר יזרזנו ויתן לו כח.

ומשני הכא נמי שלופי הוא וה״ק בשכר

עניו שכפר עליו בחייו יחלצנו ויצילנו

מדינה של גיהנם: ויחללם. קס"ד

זרוזי הוא שיחליפו כח: אפי׳ בשוקו.

אם נחתך רגלו: ה"ג א"כ נכחוב במעל

רגלו מאי מעל רגלו ש"מ שלופי הוא:

ה"ג שוטה מי כחיב חלך להם חלך

מהם כסיב. הוא קיבל חלינה מהם

ואילו יבמה דחלצי מינה אחין שהיבם

קיבל הימנה מידי מששא אית ביה:

אין התורם. את הלשכה נכנס לתרום:

לא בפרגוד חפות. חלוק שיש בו

אימרא שלא יחשדוהו לומר בתוך

האימרא החביא כספים וחברו במס׳

יומא (דף עו:) שלא יוליא ידו מתחת

חפת חלוקו: ולא באנפיליא. נמי משום

חשד: ואין לריך לומר מגעל וסנדל.

דבלאו חשד נמי אסור דכתיב (ישעיה

א) מי בקש זאת מידכם רמוס חלרי.

ומדקתני אין לריך לומר כו' מכלל

דאנפיליא לאו בכלל מנעל: לא

יטייל בהן. ביום הכפורים דהויא

נעילת סנדל: כסיסין. חתיכות

דקות של מוכין ועור רך ומשום תענוג ולאו משום דתיהוי נעילה:

הכי גרסינן אלא אמר רבא לא קשיא

כו'. מתני' דתרומתה הלשכה באנפיליא

של בגד דלאו מגין הוי ולא הוי נעל

ולגבי עזרה נמי ליכא בזיון דאין דרך

להכניסה בטיט והא דיום הכפורים

בשל עור: בקורדקיסין. מנעלים

דקים שנועלין תחת מנעלים עבים

להגין מן המים ונקראים אונדרשו"ך בלשון אשכנז: הנפרס. לשון לא

תפרומו (ויקרא י) ושייך פרימה

במנעל ופחיתה וקיבול שייך בסנדל:

שעם וגמי. קשה הוא ומגין הוא:

בקב הקיטע. שנקטעה רגלו עושה

כמין דפום רגל ויש בה בית היבול

קטן ומכנים שם ראש שוקו ואין נסמך

עליו והוא קרוי קב ולמשענת הליכה

יש לו אשקינ"א קשורה בשוקיו ומשענת

ידיו שקורין קרוק"ה: במוק. קילצו"ן

של לבד קשה ומגין: בסמיכת

וגורר את רגליו עושה להם סמיכה של עץ או של עור

שמהלך בידיו

תורה אור השלם 1. וְאַלְבִּישֵׁךּ רִקְמְּה וָאָנְעֲלֵךְ תְּחַשׁ וָאֶחְבְּשֵׁךְ בַּשֵּׁשׁ וַאָבַפֵּךְ מֶשִׁי: יחזקאל טז

ו) ושסן, ק) וודתרומת

רש"ש], ע) שייך לקמן קג.,

2. וְנַגְּשָׁה יְבִמְתוֹ אֵלְיוּ לְעִינִי הַזְּקָנִים וְחָלְצָה נַעֲלוֹ מֵעַל רַגְלוֹ וְיֶרְקָה בְּבָּנִיוֹ וְעָנְתָה וְאָמְרָה בְּבָּנִיוֹ וְעָנְתָה וְאָמְרָה בְּבָרָה יֵעָשָׂה לָאִישׁ אֲשֶׁר לא יבנה את בית אחיו:

ן בוים כוו ט 3. וְנָקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל בֵּית חֲלוּץ הַנְּעַל:

4. וְצְוָה הַכֹּהֵן וְחִלְצוּ אֶת האבנים אשר בהן הנגע וְהַשְּׁלִיבוּ אֶתְהֶן אֶל מָחוּץ לְעִיר אֶל מְקוֹם טָמֵא: ויקרא יד מ ַּבְּהָא: 5. וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל הָעָם לֵאמר הַחָלְצוּ מֵאִתְּכֶם אנשים לצבא ויהיו על רְינְין לְתֵת נְקְמֵת יְיָ בְּמִדְיָן: במדבר לא ג בּתְדִין: במדבר לא ג 6. יְחַלֵץ עָנִי בְעָנִיוֹ וְיִגֶּל

איוב לו אוב זו טו 7. חֹנֶה מַלְאַך יְיִ סְבִּיב לִירַאָיו וַיְחַלְצֵם:

8. וְנָחַךְּ יִיָּ תָּמִיד וְהִשְׂבִּיעַ 8. בּחַרָּ יִיָּ תָּמִיד ג וְּנְנֵיךְ הָ תְּנֵיי וְתְּשְׁרָּצְ בְּצְחָרְתוֹ נְתְלִיץְ וְהְיִיתְ בְּצָן רְוָה וּבְמוֹצְא מֵים אָשֶׁר לֹא יְבַוְּבוּ מִימְיו: ישעיהו נח יא ישעיהו נח יא

9. בְּצֹאנֶם וּבְבְקֶרֶם יֵלְכוּ לְבַקֵשׁ אֶת יְיָ וְלֹא יִמְצָאוּ חָלַץ מֵהֶם: הושע ה ו

לעזי רש"י קלשונ"ש [קלצונ"ש].

קישוני ש (קיצוני שן. נעלי-בד. פלטרא"ש [פילטרי"ש]. . לבדים (מצעים של לבד). (בגרמנית).

.[אישקע"א]. קרוק"א [קרוצ"א]. משענת. קילצו"ן [קלצו"ן]. נעל-בד.

מוסף רש"י

. דאית ביה כתיתי. חתיכות נגדים קטנות שהם נוחות לו לסמוך שוקו עליהס (יומא עח:).

עניהם (יומא עווי). שייך לעמוד הבא. **הקיטע.** שנקטעה רגלו, יוצא בקב שלו. דמנעל דידיה הוא, ר' יוסי אוסר. דלאו תכשיט הוא (שבת סו.) הסבר לאו מנעל הוא הואיל זכר נחו נונעי ב... ינו שוה בכל (יומא נוח:). אדחסיה. לשון לחץ למדחסיה. למדחסיה. ישון (לעיל מב.). דמסגי על ררטיה לא

חליץ. דהמורה אמרה וחללה נעלו מעל רגלו ולא מחחת לרגלו (מו"ק בה:). פרט לבעלי קבין. כשחתכו רגליהם נתנו קב ידיין. יהשות המתים המתים מעיר מני מל מל מנות מנות מנות מני בשל בשל בשל הבציי קבין. בשמש הגבינים מנו קב מקבל מקטן בסוף שוקו עלי חוגיגה גם יו שמחק רגלו בפרק ראשון סמוך לשוקו וחוקק קם מקבל כמימן וזמן שוקו למוכי וקורין אשקנ"א, שפטור מן הלאיה דאין לו רגל (עורבין יים). עד ארעא בחירה. שאין בה אל אלא מעלם כף הרגל הוא (שם). לישנא מעליא. שמלוה ודרך נקיי הדעת עליון המחברה עם השוק, אכל למטה אין בה פרק אלא מעלם כף הרגל הוא (שם). לישנא מעליא. שמלוה ודרך נקיי הדעת לספר כלשון נקיה (פטחים ג.). עד כאן שייך לעמוד הבא.

מני

הרגלים.

ביטחון שתפרו במשיחה כעין שלנו. תניא בין נתכרון הוא ולא נתכרונה היא בין שנתכרונה היא ולא נתכרון הוא חליצתה בפשתן שתפרו במשיחה כעין שלנו. תניא בין נתכרון הוא ולא נתכרונה היא בין שנתכרונה היא אם לא נתכרון [הוא] ולא נתכרונה היא אינה פוסלת עד שיתכרונו שניהם כאחד פי׳ חליצה פסולה לעלמא ופוסלת מן האחים הא אם לא נתכרון [הוא] ולא נתכרונה היא אינה פוסלת מן האחים: תניא חלצה במנעל ל) הנפחת החופה רוב הרגל בסנדל הנפרם שמקבל רוב הרגל בסנדל של שעם בסנדל של סיב בקב הקיטע במוק בסמיכת הרגלים באנפליא של עור והחולצת מן הגדול בין

בפשתן שתפר בתוכו בגד פשתן כעין שתופרים בתוכו לבדין אלמא כה"ג לאו מעל דמעל הוא עוד פרש"י סנדל התפור

א) לפנינו הגירסא להיפך ברישא במנעל הנפרס ובסיפא הנפחת.